

Yangın Yeri

Yürüyordu küçük kız deniz kıyısında... Sirtına kadar uzamış sapsarı, dümdüz saçlarıyla, üstündeki tül den yapılmış, bembeyaz elbisesiyle, bir martı gibi kanatlanmak üzereydi...

Masmavi gözlerinden birkaç damla yaş, hafiften pembeleşmiş yanaklarına süzüldü süzülecekti...

İki gün evvel evini yakmışlardı... Çıkan yangında, her şeyini kaybetmişti küçük kız...

Ailesini, odasını, oyuncak bebeklerini, her şeyini... Geriye bir tek kendisi kalmıştı... O yangından nasıl kurtulduğunu, kendisi de tam olarak anlayamamıştı...

Çıplak ayakları, soğuk kumların üzerinde gezinirken, güneşi arıyordu... Gözlerindeki yaşlar giderek birikiyordu... Ama henüz akmiyordu...

Yangını, siyah pardösülü zorbalar çıkarmıştı. İyiliğe ve güzelliğe zerre tahammülü olmayan, kara çehreli zalimler, hiç acımadan küçük kızın evini ateşe vermişlerdi. Önce evin bahçesindeki tüm ağaçları yok etmişler, satır ve baltalarla kapı ve pencereleri kırmışlardı. Kötülüğün timsali, bu canavar orduyu tatmin eden tek şey yok etmektir. O şirin, kendi hâlinde olan küçük evin sıcaklığını, çıkaracakları yangınla söndüreceklerdi.

Fırtınalıydı o gün hava... Karanlık her yer... Kötülük ordusunun siyah pardösüleri uçuşarak, kasvetin gölgesini anbean daha da arttırıyordu... Sapkınlık, hayatları yok edecekti... Etraf küle dönecekti...

Tesadüf bu ya, o akşam ev ahalisinin erkenden uykuya dalacağı tutmuştu. Yangın, herkes uykudayken çıkmıştı. Ne kırılan kapının sesi ne de kötülüğün tehlike dolu nefes alışları uyandıracaktı onları. Uyuyamayan tek kişi, küçük kız çocuğuydu. Çıkacak olan yangında, yanacak tüm oyuncak bebeklerine masallar anlatıyordu, o akşam. Anlattığı masallar da üzerindeki bembeyaz, tül elbise kadar tertemizdi... Işık dolu hikâyelerle taramıştı oyuncak bebeklerinin saçlarını... Bezden yapılmış bebekleri sevgiyle yerlerinden alıyor, büyük bir incelikle yeniden yerlerine diziyordu...

Oturdu küçük pencerenin yanındaki yatağına... Evdeki herkes derin bir uykudayken, o, gözlerini gökyüzündeki sonsuzluğa dikmişti... Artık evde değildi küçük kız... Minicik kalbi her ne kadar o evde atıyorsa da, ruhu yıldızların arasında yürüyor; belki de koşuyordu... Saçlarının sapsarılığı, ay ışığıyla daha çok parlıyor, masmavi gözleri dupduru bir cam misali ışıltıyordu...

Öte taraftan, ev cayır cayır yanıyordu. Siyah pardösülüler, evi çoktan tutuşturmuşlardı.

Kapkara dumanlar yükseliyor, ahali uyumaya devam ederken tüm zehri soluyordu.

Ölüm, yavaş yavaş, olabilecek en alçakça şekliyle yaşanıyordu...

Küçük kız, ay ışığının altında, yıldızların arasında uyumuştur o gün... Yangından kurtulabilmiş bu minik yüreğin, bezden yapılmış bebekleri yanmış, kül olmuşlardı... Ama yok olmamışlardı. Bundan böyle, küçük kızın en son onlara anlattığı masalarda yaşayacaklardı...

Küçük kız uyandığında kendini deniz kenarında buldu. Tek başınaydı; etrafta kimse yoktu. Yorulmuştu birazcık... Bir şeylerin kayıp gittiğini anlamıştı. Rüzgârın nemiyle ağırlaşmış saçlarıyla, yürümeye başladı... Beyaz elbisesinin üstündeki kum taneciklerine rağmen yine de tertemiz, ışıltılı ışıltılı... Akşamki yıldızların parıltısı hâlâ üzerindeydi... Ay ışığını da beraberinde getirmişti; kristal tanecik gibi parlak olan gözlerinde yaşlar birikiyordu...

Güneşi, sıcaklığı arıyordu minik yürek... Çıplak ayaklarına vuran serin dalgalarla yürümeye devam etti... Sonunda, aradığı aydınlığı gördü... Gözünde biriktirdiği yaşlar narin bir şekilde süzölmeye başladı... Isınmaya başlamıştı küçük beden...

İşte umut ve gelecek oradaydı... Deniz kıyısında öylece duruyordu...

Az kalmıştı; biraz sonra bir martı gibi kanatlanıp, gökyüzünde seyahate başlayacaktı...

Hiçbir zaman siyah pardösülülerin esiri olmayacak, kim bilir, belki de güneşin kendisi olmayı başarabilecekti...

Mutluluk, yakındı...